

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 stycznia 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna w Ł. wniósł o orzeczeniem nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym obowiązku zapłaty przez pozwanego R. L. kwoty 122.123,00 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa tj. od dnia 12 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że pozwany zawarł z nim umowę pożyczki na kwotę 121.000,00 złotych, przy czym kwota pożyczki (pomniejszona o prowizję) została przelana bezpośrednio na konta wskazanych przez pozwanego podmiotów celem spłaty jego zobowiązań kredytowych. Pomimo ustalenia harmonogramu spłaty rat pozwany po uiszczeniu kilku z nich zaprzestał spłaty. Kwota objęta pozwem obejmuje należność główną w kwocie 116.079,09 złotych, naliczone do dnia 11 stycznia 2017 r. odsetki za opóźnienie w kwocie 309,53 złotych oraz odsetki umowne w kwocie 5.734,38 złotych [pozew k-3-6, pismo k-64-66]

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w Z. G. (według jego miejsca zamieszkania) oraz o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego. Zaprzeczył wszystkim twierdzeniom strony powodowej, w szczególności co do kwoty roszczenia oraz przywołał art. 6 k.c. w kontekście braku udowodnienia roszczenia pozwu [odpowiedź na pozew k-61a-61b]

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 7 marca 2016 r. strony zawarły umowę pożyczki kwoty 121.000,00 złotych, z czego kwota 11.000,00 złotych została potrącona tytułem prowizji pożyczkodawcy, kwota 10.000,00 złotych miała zostać przelana na konto pozwanego, natomiast kwota 100.000,00 złotych miała zostać przelana tytułem przedterminowej spłaty umów kredytowych pozwanego, w kwotach i na rachunki określone w załączniku umowy. Zgodnie z § 2 umowy oprocentowanie pożyczki było zmienne i wynosiło stopę WIBOR 6M, powiększoną o stałą marżę w wysokości 7,25% (na dzień zawarcia umowy wynosiło 8,99% (1,74% + 7,25%), płatne w okresach miesięcznych zgodnie z harmonogramem spłat. Z kolei w § 5 umowy strony ustaliły, że w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat o 21 dni nastąpi podwyżka marży stałej o 3 punkty (przez cały czas trwania umowy), natomiast o 32 dni upoważnia powoda do postawienia pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności. Z kolei w myśl § 6 od kwoty głównej zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca może naliczać odsetki maksymalne do dnia zapłaty.

Z załącznika do umowy pożyczki wynika dyspozycja zapłaty na rzecz FM Banku kwoty 85.000,000 złotych (limit w rachunku) oraz 15.000,00 (karta kredytowa) z udzielonej kwoty 100.000,0 złotych

[umowa k-11-17, załącznik k-18].

W dniu 14 marca 2016 r. powód w wykonaniu postanowień z zawartej umowy dokonał przelewu kwot 85.000,00 złotych i 15.000,00 złotych na wskazane w załącznikach do umowy konta pozwanego w (...) Bank w W. tytułem przedterminowej spłaty limitu w rachunku i karty kredytowej. Tego samego dnia dokonał również przelewu na konto pozwanego kwoty 10.000,00 złotych z tytułu pozostałej kwoty pożyczki [potwierdzenia przelewów k-23-25].

Po dokonaniu wypłaty kwoty pożyczki (pomniejszonej o prowizję) powód sporządził na dzień 14 marca 2016 r. harmonogram spłaty pożyczki, przewidujący 84 raty (do 25 marca 2023 r.), z czego 83 raty po 1.955,87 złotych każda (płatne do 25 dnia każdego kolejnego miesiąca) a ostatnia wyrównawcza rata w wysokości 1.512,82 złotych. Raty składały się w różnych częściach z należności głównej i odsetek kapitałowych [harmonogram k-21-22].

Pozwany dokonał spłaty 5 pierwszych rat pożyczki (częściowo z opóźnieniem przekraczającym 60 dni – wpłaty częściowe, z czego ostatnia 26 października 2016 r.), a później zaprzestał spłaty [okoliczność przyznana, zestawienie k-9].

Na dzień 6 września 2016 r. pozostała niezapłacona należność główna w kwocie 119.228,83 złotych, zaś opóźnienie w zapłacie co najmniej 3 raty przekraczało 32 dni (wynosiło 73 dni w stosunku do harmonogramu płatności). Powód pismem z dnia 6 września 2016 r. postawił pożyczkę w stan natychmiastowej wymagalności [pismo k-36].

Pismem z dnia 20 grudnia 2016 r. powód zwrócił się do pozwanego z wnioskiem o polubowne rozpoznanie sprawy, wzywając do podjęcia rozmów bądź dokonania zapłaty do dnia 10 stycznia 2017 r. kwoty 120.920,87 złotych tytułem należności głównej i odsetek zgodnie z załączonym saldem podpisanym przez reprezentującego powoda radcę prawnego M. B.. Z załączonego salda należności wynika, że na dzień 20 grudnia 2016 r. pozwany nie uiścił kwoty 116.079,09 złotych z tytułu należności głównej oraz kwoty 309,53 złotych z tytułu odsetek bieżących od rat zapłaconych i kwoty 4.532,25 złotych z tytułu odsetek umownych

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów, których autentyczność i wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w Z. G. z uwagi na treść art. 46 k.p.c. tj. zawartą pomiędzy stronami umowę prorogacyjną, ustalającą właściwość Sądu według siedziby pożyczkodawcy (§ 1 pkt 2 umowy). Sąd nie uwzględnił także wniosku o przesłuchanie pozwanego w drodze pomocy sądowej przez Sąd w Z. G. (z uwagi na wskazane przez pozwanego trudności z dojazdem). Sąd orzekający w pełni podziela stanowisko wyrażane wielokrotnie w judykaturze, że art. 235 k.p.c. zawiera regułę procesową zgodnie z którą postępowanie dowodowe odbywa się przed sądem orzekającym oraz przewidziane od niej wyjątki (tj. sprzeciwia się temu charakter dowodu albo wzgląd na poważne niedogodności lub niewspółmierność kosztów w stosunku do przedmiotu sporu.). R. legis takiego kształtu omawianego przepisu jest założenie, że wyłącznie bezpośredni kontakt sądu orzekającego z podmiotami biorącymi udział w postępowaniu oraz rzeczowymi środkami dowodowymi zapewnia temu sądowi możliwość poczynienia odpowiednich spostrzeżeń, istotnych dla oceny wiarygodności i mocy dowodów. W tym sensie art. 235 § 1 k.p.c. uwiarygadnia swobodną ocenę dowodów, określoną w art. 233 § 1 k.p.c. Relacja ta jest ważna, gdyż ocena wiarygodności i mocy dowodów, wprawdzie odbywa się na podstawie wszechstronnego rozważania materiału dowodowego, jednak sąd dokonuje jej według własnego przekonania. W rezultacie swoboda ta musi zostać obwarowana gwarancjami wynikającymi z zachowania bezpośredniego kontaktu sądu ze źródłami dowodowymi, szczególnie osobowymi. Zgodnie z dyrektywą *exceptiones non sunt excendendae* odstępstwo od reguły, polegające na przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych w ramach pomocy sądowej, nie może być interpretowane rozszerzająco. Następstwem przyjęcia tego rodzaju opcji interpretacyjnej jest konstatacja o enumeratywnym katalogu odstępstw od zasady, zgodnie z którą postępowanie dowodowe odbywa się przed sądem orzekającym. (wyrok SA w Łodzi z dnia 5 maja 2017 r., I ACa 1427/16, Lex; wyrok SA w Białymstoku z dnia 19 sierpnia 2015 r., III AUa 50/15, Lex). Na marginesie przy tym jedynie dodać można, iż pozwany we wniosku o swoje przesłuchanie nie wskazał żadnych okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowód ten miałby służyć (został zgłoszony na okoliczność „bezzasadności powództwa” przy jednoczesnym braku zaprzeczenia konkretnym okolicznościom wskazanym i wykazanym przez stronę powodową). Dodatkowo podkreślić należy, iż rolą Sądu jest przeciwdziałanie przewlekaniu postępowania (art. 3 k.p.c. i 6 k.p.c.), zaś pozwany o wyznaczonym terminie rozprawy na dzień ...marca 2018 r. został powiadomiony już w październiku, natomiast wniosek zgłosił na kilka dni przed terminem rozprawy.

Kontrydiktoryjność procesu oraz obowiązek zapewnienia stronom możliwości obrony swoich praw pozwala Przewodniczącemu zamknąć rozprawę, gdy wskazane, istotne dla sprawy dowody zostały przeprowadzone, a strony miały sposobność wyrażenia swojego stanowiska. W ocenie Sądu, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru, dowodu zebrany w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do jej rozstrzygnięcia.

Podkreślić należy, iż pozwany w zasadzie zaprzeczył tylko jednej okoliczności - prawidłowości wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, a wynikającej ze sporządzonego przez powoda salda. Pozwany nie zakwestionował ani zawarcia umowy pożyczki, a ni jej wykonania przez powoda. Ogólnikowe stwierdzenie, że zaprzecza wszystkim okolicznościom wprost nie przyznanym nie wywołuje bowiem żadnych skutków procesowych i prawnych. Sąd Najwyższy wielokrotnie już podkreślał, iż pozwany, kwestionując zasadność powództwa, nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że zaprzecza

wszystkim faktom powołanym przez powoda, z wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznał bowiem fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien także ustosunkować się do twierdzeń strony powodowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014 r., V CSK 78/14, Lex; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009 r., III CSK 341/08, Lex, podobnie w wyroku SA w Gdańsku z dnia 13 grudnia 2016 r., I ACa 450/15, Lex). Fakty są przedmiotem dowodu, jeżeli z punktu widzenia prawa materialnego mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwany ma obowiązek przytoczyć fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko temu roszczeniu. Dowodzenie tych faktów jest obowiązkiem samych stron. Artykuł 3 k.p.c. nakłada na każdego uczestnika postępowania określone obowiązki stanowiąc w szczególności, że strony obowiązane są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajenia czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. To oznacza, iż fakt, że to na powodzie spoczywał w sprawie ciężar dowodu nie zwalnia pozwanego od obowiązku ustosunkowania się do twierdzeń zawartych w pozwie (wyrok SA w Szczecinie z dnia 13 października 2016 r., I ACa 432/16, Lex).

Zgodnie z treścią art. 210 § 2 k.p.c. każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Brak zajęcia stanowiska może stanowić podstawę do zastosowania art. 230 k.p.c. (por. Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008). Przyznanie może być dorozumiane, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach. W takim wypadku sąd może uznać te fakty za przyznane (art. 230 k.p.c.). Zatem bierność pozwanego może prowadzić do ustalenia faktów wyłącznie na podstawie twierdzenia powoda. Jeżeli więc pozwany nie wypowie się co do żadnego faktu przytoczonego przez powoda, sąd może oprzeć rozstrzygnięcie na stanie faktycznym ustalonym tylko na podstawie twierdzeń powoda biorąc pod uwagę, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na zastosowanie tej instytucji w kontekście art. 229 k.p.c.

Dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego uznać należało, iż strona pozwana nie zakwestionowała skutecznie w zasadzie żadnych przywołanych (i wykazanych) przez powoda twierdzeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Strony zawarły klasyczną umowę pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Do essentialia negotii umowy pożyczki należy oznaczenie stron i określenie ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku oraz zobowiązanie się do ich przeniesienia, a nadto obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki. W procesie dotyczącym wykonania umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę pożyczki, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Natomiast biorący pożyczkę powinien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki jest umową konsensualną, a fakt wydania przedmiotu pożyczki osobie pożyczkobiorcy dla istnienia wężła prawnego z pożyczkodawcą nie jest zdarzeniem niezbędnym. Sam obowiązek wydania przedmiotu pożyczki, jaki ciąży na pożyczkodawcy, jest konsekwencją uprzednio zawartego porozumienia w tej sprawie. Co do zasady o wykonaniu pożyczki można mówić, gdy pożyczkobiorca uzyskał własność przedmiotu pożyczki bądź gdy stworzono mu prawną możliwość wykorzystania przedmiotu pożyczki, tak jak to może czynić właściciel rzeczy. Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje zatem, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego m.in. pożyczkę określonej ilości pieniędzy i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym, co też w niniejszej sprawie powód uczynił przedstawiając zarówno umowę pożyczki z określonymi w niej zasadami jej wydania pozwanemu oraz ratalnego zwrotu. Z samej zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki wynika, iż własność środków pieniężnych nią objętych miała zostać, na polecenie biorącego pożyczkę pozwanego, przekazana bezpośrednio na jego konta w ... celem spłaty istniejącego zadłużenia (limitu w rachunku i karty kredytowej). Powód przedstawił zarówno załącznik do umowy pożyczki, z którego wynikają dane rachunków bankowych i wysokość środków które mają być na nie przekazane przez powoda w ramach wykonania umowy pożyczki oraz przedstawił również potwierdzenia dokonania przelewu na wskazane konta. O wykonaniu przez powoda umowy

pożyczki pośrednio świadczy również okoliczność dokonania przez pozwanego spłaty pierwszych pięciu rat, którą to okoliczność Sąd uznał za przyznaną z uwagi na brak zaprzeczenia przez pozwanego aby doszło do częściowej spłaty.

W realiach niniejszej sprawy tylko jeden zarzut pozwanego został przez Sąd w części uznany za zasadny (zresztą tylko ten zarzut został w miarę wyraźnie sprecyzowany przez pozwanego), a mianowicie zarzut dotyczący prawidłowości wyliczenia salda zaległości. Zarzut ten został podniesiony przez pozwanego w odpowiedzi na pozew, zaś strona pozwana jedynie powieliła w replice podniesione w pozwie okoliczności. Biorąc pod uwagę treść zawartej przez strony umowy nie budzi wątpliwości wysokość pozostałej do zapłaty należności głównej, która odpowiada różnicy pomiędzy nominalną wysokością pożyczki a dokonanymi spłatami. W tym zakresie dokonane przez powoda zaliczenia wpłat pozwanego odpowiadały ustalonej w harmonogramie spłat wysokości poszczególnych rat w części składającej się na należność główną. Z tego też względu Sąd uznał za zasadne roszczenie powoda co do pozostałej do zapłaty należności głównej w wysokości 116.079,09 złotych

Odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu (art. 359 § 1 k.c.). Kodeks cywilny nie określa pojęcia odsetek i najczęściej rozumie się przez nie wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy albo też innych zamiennych rzeczy ruchomych lub za obracanie własnymi pieniędzmi w cudzym interesie. Są to odsetki zwykłe, mające charakter kredytowy (określone w art. 359 k.c.). Od tego rodzaju odsetek należy odróżnić odsetki za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania pieniężnego (art. 481 § 1 k.c.), które można traktować, jako quasi odszkodowanie, odszkodowanie ryczałtowe czy też swoistą represję cywilną. Odsetki kapitałowe należne są za czas od powstania zobowiązania do jego wymagalności, jako wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy. Wskazać także trzeba, że przepisy kodeksu cywilnego o umowie pożyczki nie przewidują roszczenia o odsetki kapitałowe. Do powstania takiego roszczenia konieczne jest stosowne i jasno określone postanowienie umowne. Umowa pożyczki trwa dopóki biorący pożyczkę (pożyczkobiorca) nie zwróci kwoty otrzymanej w wykonaniu umowy od dającego pożyczkę (pożyczkodawcy). Jeżeli zatem z umowy stron nie wynika nic innego, to odsetki określone w tej umowie jako wynagrodzenie za korzystanie z pieniędzy pożyczkodawcy należą się, co do zasady w tej samej wysokości, jak umówiona przez cały czas trwania umowy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2015 r., II CSK 581/14, Lex, wyrok SA w Łodzi z dnia 27 czerwca 2016 r., I ACa 1815/15, Lex).

W przedmiotowej sprawie w zawartej przez strony umowie pożyczki zostały określone zasady ich naliczania zarówno w zakresie odsetek tzw. bieżących (a więc najczęściej określanych jako kapitałowe), a także w zakresie odsetek w przypadku określonego w umowie uchybienia terminowi zapłaty poszczególnych rat, niezależnie od umownego prawa powoda (z którego skorzystał) do postawienia pożyczki w stan natychmiastowej wykonalności, czyli de facto wypowiedzenia umowy pożyczki i żądania jej zwrotu w zakresie niewykonanym przez pozwanego w myśl art. 492 k.c.

Z przedstawionego przez powoda salda zaległości wynika, iż pozwany na poczet tzw. odsetek bieżących (a więc w tym przypadku kapitałowych) dokonał wpłaty kwoty 4.990,83 złotych. Z przedstawionego harmonogramu spłat wynika z tego tytułu (5 rat) kwota 4.818,28 złotych. Sąd oczywiście dostrzega, iż powód, zgodnie z zawartą umową rozpoczął w pewnym momencie naliczanie tych odsetek (od poszczególnych wpłat na poczet danej raty) w stawce podwyższonej (przekroczenie terminu o 21 dni zgodnie z umową skutkowało podwyższeniem oprocentowania o 3 punkty). Jednakże strona powodowa, pomimo zarzutu pozwanego, nie przedstawiła sposobu wyliczenia tych odsetek, a jednocześnie również w ocenie Sądu, bez szczegółowego przedstawienia tego sposobu nie jest możliwe zweryfikowanie prawidłowego ich naliczenia. Skoro zatem strona powodowa takiego wyliczenia nie przedstawiła, choć pozwany zarzucał nieprawidłowe wyliczenie zaległości, to Sąd uznał roszczenie powoda w tym zakresie za nieudowodnione (co do wysokości) i jako takie nienależne, oddalając powództwo co do kwoty 309,53 złotych z tego tytułu.

W odniesieniu natomiast do odsetek naliczanych z tytułu przekroczenia terminy spłaty pożyczki to wskazać należy, iż w umowie pożyczki strony jasno określiły ich rodzaj, co znalazło także potwierdzenie w piśmie strony powodowej z dnia 8 marca 2017 r. (k-50) modyfikującym rodzaj dochodzonych odsetek za okres od dnia wytoczenia powództwa (w pozwie powód wskazał, iż żąda odsetek w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, a następnie zmodyfikował to żądanie wnosząc o zasądzenie odsetek maksymalnych.

Podkreślenia w niniejszej sprawie wymaga, iż powód działa jako profesjonalista na rynku usług finansowych, a zatem w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że posiada co najmniej wysoką wiedzę odnośnie aktualnie przewidywanych w Kodeksie cywilnym odsetek, tj. ich rodzajów, określeń i wysokości.

Zgodnie z treścią art. 359 § 2 i 2¹ k.c. jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (**odsetki maksymalne**). Z kolei w art. 481 k.c. zostały uregulowane tzw. odsetki za opóźnienie w zapłacie. W myśl art. 481 § 2 i 2¹ k.c. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (**odsetki maksymalne za opóźnienie**).

Przywołane wyżej rozróżnienia określania odsetek (odsetki maksymalne i odsetki maksymalne za opóźnienie) są aktualnie określeniami kodeksowymi (a nie wynikającymi z wykładni). Z tych też względów skoro strony umowy, z których jak już wyżej wskazano powód jest podmiotem profesjonalnym świadczącym usługi na rynku finansowym, określiły wyraźnie w § 6 umowy, rodzaj tych odsetek jako odsetki maksymalne (aktualnie 10% w stosunku rocznym), tzn. że strony umówiły się na taką wysokość odsetek również w przypadku opóźnień w płatności rat czy też zwrotu pożyczki po jej wypowiedzeniu. Jednocześnie powód naliczał odsetki z tytułu uchybienia terminowi płatności w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie (aktualnie 14% w stosunku rocznym). Z tego też względu, biorąc pod uwagę treść umowy oraz zarzut pozwanego dotyczący nieprawidłowości wyliczenia salda, Sąd dokonał weryfikacji tych odsetek zarówno w zakresie naliczonym od rat zapłaconych i niezapłaconych jak i orzekając o obowiązku zapłaty odsetek maksymalnych (a więc zgodnie z żądaniem pozwu) od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. W zakresie naliczonych odsetek za uchybienie terminowi płatności przekraczających wysokość odsetek maksymalnych powództwo podlegało zatem oddaleniu jako niezasadne. Zaznaczyć należy, że wysokość tych odsetek mieści się w zakresie odsetek maksymalnych z art. 481 § 2¹ k.c.

Reasumując, Sąd uwzględnił żądanie pozwu w zakresie kwoty 120.175,09 złotych, na którą złożyły się:

- **116.079, 09** złotych z tytułu należności głównej;
- naliczone odsetki od poszczególnych wpłat na poczet danej raty, zapłaconych po terminie (zredukowane do wysokości odsetek maksymalnych) w łącznej wysokości **57,08** złotych (odsetki umowne z tabelki – wyliczenia na dzień 11 stycznia 2017 r., k-9)
- naliczone odsetki od pozostałej do zapłaty kwoty należności głównej (116.079,09 zł) naliczone od dnia 6 września 2016 r. tj. od dnia wymagalności w związku z postawieniem należności w stan natychmiastowej wymagalności z uwagi na uchybienie terminowi płatności raty przekraczające 32 dni do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa (zredukowane do wysokości odsetek maksymalnych) w kwocie **4.038,92** złotych.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo częściowo jako nieudowodnione (309,09 złotych) a częściowo niezasadne (odsetki przekraczające wysokość odsetek maksymalnych z umowy – łącznie 1.638,82).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym, przegrywający obowiązany jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwany uległ w zasadzie w całości a zatem Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 100 k.p.c. Szczegółowej rozliczenie kosztów procesu pozostawiono w oparciu o art. 108 k.p.c. referendarzowi sądowemu.

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda.